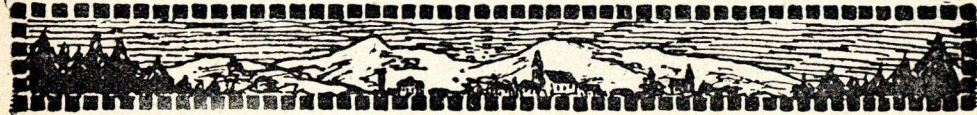

RAZELE AUROREI

ZIS'A IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Cine nu cunosc pre Dumnezeu?

„Căci unii nu au cunoștința lui Dumnezeu.“ (I. epistola alui Pavel către Corinteni 15, 34)

Apostolul aceea zice, că „unii nu cunosc pre Dumnezeu.“ Cine sunt aceștia „unii“? Iubite cetitor, nainte de toate dorește, ca Duchul sfânt să atragă cugetul tău la observarea acestor cuvinte, ca să poți puținel sta în loc și să pregândești: cine sunt acești „unii“? Aceea ar fi bine și ție ca să o știi, ca să-i poți îndemna pre ei, iar dacă tu te afli în aceasta boală, atunci deșteaptă-te spre adevăr și nu păcătui! Iar la aceasta întrebare, că cine sunt aceia „unii“, îți răspunde Ioan apostolul în întâia sa epistolă 4, 8: „Iar cel ce nu iubește pre fratele său, nu cunoaște pre Dumnezeu, că Dumnezeu este iubirea.“ Așa unii sunt cu sutele, cu miile, ba și cu milioanele, cari nu cunosc pre Dumnezeu. Și Dumnezeu însăși o spune: „Dacă sunt Părinte, unde-i onoarea, dacă sunt Domn, unde-i temerea de mine.“ — Așadară pe aceasta să poate ușor cunoaște, că cine cunosc pre Dumnezeu. Mai întâiu știm aceea, că lumea cea cufundată în păcat nu-l cunoaște pre el.

Cei ce înaintează neîmpiedecați pe calea păcatului, pre aceia îi aduce înundarea cea repede, cum duce înundarea apei pești morți în jos.

Cât de mulți sunt, cari cad în păcatele lăcomiei, sgârceniei, desfrî-

nărei, nesațului mănăcării, înjurărilor, glumelor rele. Apoi aici este încă nainte păcatul cel mare pustiitor, beția, care are multe victime. Cu îndrăzneală o pot și eu spune cum o spune un scriitor, că beția e cuibul cel cald a păcatelor, care e în stare a răsări din sine tot soiul de păcate mari și mici. Din aceasta devin cele mai multe și mai mari atentate.

De ce se îngrozește omul în stare trează, dacă să îmbeată, o poate face fără de groază.

Oamenii păcătuiesc fără de nici o îngrozire, ca și când ar fi numai o jucărie a se ocupa cu păcatul, dară el nu, dacă să și arată la început blând cu omul, dară mai târziu să întoarcă contra lui și îl aruncă în mizerie. „Trezitiți-vă spre dreptate și nu păcătuțiți!“

Cine cunosc pre D-zeu?

Oamenii cei fericiți cunosc pre Dumnezeu. Aceia, acărora inimă este curată, aceia, în acărora inimă locuiește pace spirituală, aceia, cari știu să iubească, că Dumnezeu este iubirea. (I. epistolă alui Ioan 4, 8.)

Aceia cunosc pre Dumnezeu, cari îl și simțesc în sine-și și aceasta simțire (pățire) e atât de dulce! Cel ce vrea să cunoască pre Dumnezeu, acela trebuie să-l caute pre el!

Dară unde și cum?

Între desfătărilor lumești, tufii, deșertăciuni, înțe uricioși și mândri nu-l vei afla. Dacă vrei să-l afli pre el, coborite jos în umilință, cunoaște-te pre tine, nulitatea ta, neputințioșia și stricăciunea ta. Căiește-ți păcatele și și strigă în spirit către Dumnezeu.

Și atunci îl vei cunoaște pre el. Imina ta va sămți, că ai lipsă de un eliberator, și atunci vei cunoaște în Iisus Christos pre Mântuitorul și rescumpărătorul tău. Prin el și se va da darul Duchului sfânt. Lumina va răsări în tine, pe lângă care vei putea vedea cu ochii tăi sufletești.

Vei cunoaște, că este un Dumnezeu puternic, vecinic, mare, atotputernic, Creator, susțitor și cărmuitor: o ființă necuprinsă măreață spirituală, pre care nu-l poate cuprinde universonul întreg, dară acărui putere toate le nutrește, „căci prin el viețuim, ne mișcăm și existăm.“ (Faptele apostolorilor 17, 28.)

El a creat natura și a croit legile ei. Putere, frumșeța și mărirea lui să descopere în creaturi. Pre el îl predică cerpurile cerești și lucrurile pământesti, florile, pomii, animalele și mineralele.

Vei cunoaște, că acest Dumnezeu pururea puternic este adevărul cel desevârșit. Smintele și păcatele le suferă de vreme, dară urmările lor le pune după marea lui dreptate pe cei ce le-au făcut, pentru că păcatul nu-l lasă nepedepsit.

Vei cunoaște, că deși e el așa mare, totuși poartă grija și de cel mai mic grăunte de prav. Vei cunoaște, că el e iubirea cea desăvârșită, care iubire și în pedepsirile sale să vede. Așa a iubit aceasta lume, că a trimes pre unul-născut Fiu al său, că tot acela, care crede într'însul, să nu să piarză, ei să aibe viață de veci.

Pe Golgota întru Iisus Christos, sus pe cruce vezi depusă adevărta iubirei sale.

Vei cunoaște, că el vrea binele oamenilor și că din oameni își crește lui fii.

Vei cunoaște, că el e tata tău, care odată te va preamări. El e cu tine și cine-i apoi contra ta? Vei cunoaște, că inima ta sămțește bunătatea lui și gustă deja fericire cerească, că ascultă rugăciunile tale și le învață la înțelepciune adevărată.

Oh da! Pre Dumnezeu aceia îl cunosc, pre cari el i-a scos din răutate, cari pre el l-au căutat și la-u aflat.

Sfârșitul ateistului.

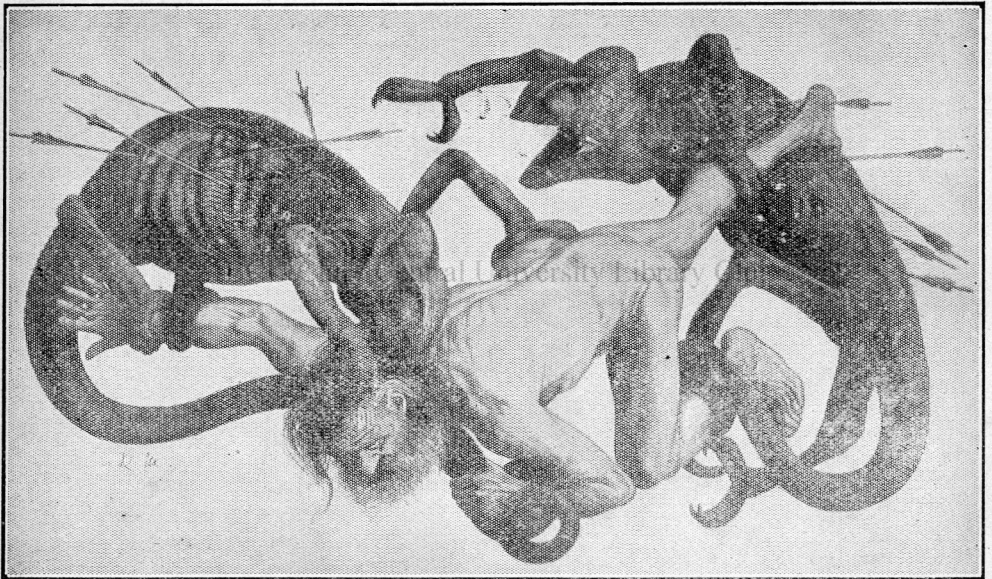
Deci am bătrânit. Dară am văzut în viața mea, că căile Domnului sunt foarte minunate. Pre aceia, cari să încred în el îi conduce de multe ori prin zilele suferințelor și nopțile întristărei, dară pentru aceea întotdeauna către scopul cel măreț. Acelora, cari nu vreu să știe de Dumnezeu — numărul lor e foarte mare — nici pe culmea bucuriei lor nu sămțesc pace adevărată în inimă; iar apoi când ajung în valea cea întunecoasă a suferințelor, — în acelea zile, despre cari am obiceiuit a spune: nu-mi place de ele, — atunci apoi sunt gata. Frumșeța, naturei nu poate da închinător naturei bucuria adevărată a vieței. Aceea viață, care în vremea înseninată de soare și-a pierdut toată plăcerea ei. În vremea tinăreței mele tot așa lucru deosebit am pățit.

La un țaran foarte avut am servit, viața acestuia să părea a sta în sâmul norocului. De orice să apuca, toate îi reușeau. El era omul cel mai bogat și mai cinstit în comună. Avea o mare înfrurire spre împrejurimea sa, dară — cu durere — nu o folosea aceasta spre bine. Prin cetirea scrierilor tăgăduitoare de credință acolo să desvoltă, că tăgăduia existența lui Dumnezeu, și aceea credea,

că toate sunt natura. — De multe ori auzii din el: Mai o sută de ani, apoi nu mai trebuie Dumnezeu, pe-nimene nu-l va mai ameți Biblia și istoriile ei, Știința ne face pre noi liberi, nu sângele lui Christos. Naturei trebuie să-i jertfim puterea noastră, ea ne dă nouă bucate, noroc și bogăție.“ Nu voiam să ascult aceste vorbe și lam făcut atent, că Dumnezeu cel viu, care toate le știe și vede, cearcă inima și rărunchii, și pre el îl poate încă cerceta. La aceasta țăranel nostru rîdea cu dispreț:

să înbolnăvi și gazda, picioarele îi să umflară, din care urmare a fost silit să apese mai multă vreme patul. Dacă mai nainte l-a făcut pre el mila și bunătatea lui Dumnezeu ca pre un tăgăduitor și batjocoritor de Dumnezeu, acum nu-l putu nici pedeapsa lui Dumnezeu aduce la pocăință. Foarte iritat era el în boala sa, nimene nu-i făcea pe plac. Așa să vedea, că nu a aflat în natură și legile naturei mângăiere, părerea lui lumească n'a liniștit nici un pic durerile lui.

Cât de multe ori am cunoscut în

Animalele monstre din vechime sug sângele victimei lor. — Așa sug și diferitele păcate puterea vieții sufletului.

„Tot omul e făurarul norocului său — Dumnezeu tău este departe de aici.“

Al doile an l-am împlinit acolo, dară într'aceasta s'au schimbat toate la casa bogatului. Vitele nu voiau să adauge, mai multe pieră; și țarinile să arătau rău; caii tînări o luară fuga, unul pică și trebuia omorît. S'a putut vedea pe față, că Dumnezeu vrea să vorbească; țăranel după fiecare nenorocire înjura, suduia servii și familia; astfel să îndepărtă odată pacea și bucuria dela casă. În urmă

zilele boalei mele ajutorul Domnului puterea lui Christos, care ajută a purta toate boalele! Țăranelui nu i-a întins lui religiunea sa.

Mai târziu veni ceva coregere în starea țăranelui, sprijinindu-se pe bătă putea umbla, ca să vază de avere. Dară nimic nu-i era bine făcut, cartofii erau rău adunați, în bucate era multă neghina, n'a fost cu nimic îndestulat. Într'o zi voia să meargă cu servul său la țarină, dară când voia să pășască în trăsură, lunea napoi și roata trecu preste pecior și

mânie inspectorul — eu o văzui, și dacă nu suduia; dară după dejunare era el de tot altcum, și eu auzii, cum zise către birău: „Eu m'am pregândit treaba și am văzut, că nu avui de tot drept". Atunci se rușină birăul și zise: „Dară, d-le inspector eu singur am fost în nedrept". — Deodată fu d-l Herman chemat, — cartea lui rămase deschisă; cei doi lucrători nu o putură lăsa, ei trebuiau să vadă ce nume are aceea carte minunată, din care d-l lor inspector își lua zilnic înțelepciune și putere. Ei căutară titlul. „Ah, d'apoi că-i Biblia!" zise Tide, „în asta cetese numai copiii în școală și în tot cazul femeile. Dară așa un bărbat capabil ca d-l inspector? — Na, dacă de cetit devenim ca el, atunci și eu așa încerea-o".

Eu cred în iertarea păcatelor.

Să nu întemeiezi iertarea păcatelor pe nimic alta, decât pe cuvântul lui Dumnezeu. Dacă pe altceva ai întemeiat-o, atunci tu ai întemeiat-o pe năsip. Nu pe meritele și demnitatea ta stă la aceasta; tu nu ai nici una, ci tu ești din tine un biet om pierdut și condamnat. Nici pe fuga sau alergarea ta să dă ceva la aceasta. Sfânta scriptură zice: „Nu este nici a celui ce voiește nici a celui ce aleargă, ci a lui Dumnezeu, celui ce miluiește". Tu nici nu o poți de acolo deduce, că ai avea iertarea păcatelor, pentrucă ai avea un simțământ înalt de pace și de fericire în inima ta. Nimic nu-i așa amăgitor și trecător ca simțămintele de asemenea, cari sunt tocmăi așa că norii, cari acuși lasă soarele

liber, acuși îl acoper și-l ascund. Pentru aceea nu există în noi siguranța iertării păcatelor. Pentru aceea zace toată siguranța neîndoită despre iertarea păcatelor numai singur în cuvântul cel infalibil a lui Dumnezeu. Eu pot fi sigur în credința mea, numai dacă este întemeiată pe cuvântul lui Dumnezeu. Domnul a spus-o, acesta trebuie să fie singurul temei al credinței mele.

Din Sfânta Scriptură.

Indemnarea profetului Isaia la pocăință.

(Cap. 55, 6—11 v.)

Căutați pre Iehova, cât încă să poate afla, chemați-l, cât încă este aproape.

Părăsească nelegiuirea calea sa, și nedreptul cugetările sale, și întoar-ne-se la Iehova și-l va milui, și la Dumnezeu nostru, că multe îi va ierta.

Căci cugetările mele nu sunt cugetările voastre, nici căile voastre căile mele, zice Iehova.

Ci cât este de înalt cerul dela pământ, așa sunt de înalte căile mele de căile voastre, și cugetările mele de cugetările voastre.

Căci precum se pogoară ploaia și omătul din cer, și nu se reîntoarce; ci adapă pământul, și-l face să rodească și să odrăslească, ca să dea sămânță celui ce samănă, și pâne celui ce mănâncă; așa va fi cuvântul meu, care iese din gura mea; nu se va întoarce la mine deșert, ci va împlini toate câte am voit, și va prospera în toate câte l-am trimis.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chemat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33, SZ.

Prețul la „Razele Aurei”.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fil. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —.80 fil. de exemplar.
11—50 —.60 50—100 —.50

În streinătate se socotește diferița speșelor trimeterii.